

въ човѣшкия умъ и въ човѣшката душа, въ човѣка настава голѣма вжтрѣшна тишина. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ дойде до отчаяние, иска да се самоубие; взима револвера си и излиза вѣнъ нѣкъждѣ си изъ гората. Въ тозъ моментъ, обаче, тази мека свѣтлина прониква дълбоко въ душата му, и веднага въ него настава миръ, тишина, и той чува единъ тихъ гласъ, който му казва: „Не бой се, всичко ще се оправи!“ Не се минава много врѣме, и той вижда, че въ този разрушенъ миръ започва да расте нѣщо красиво, хубаво. Започватъ тогава приятелитѣ му да се изреждатъ единъ слѣдъ другъ, започватъ да му говорятъ, да го насърдчаватъ, докато той изправи живота си. Значи, Богъ е въ сила да измѣни живота на всѣки едного.

Та казвамъ: онѣзи, които вървятъ въ Божествения пжтъ, ако искатъ да добиятъ новия животъ — животътъ на безсмъртието — трѣбва да употребятъ новитѣ методи въ живота си. Казвате: „За насъ е важно сега, да прѣживѣемъ, както и да е, нѣма какво да мислимъ за безсмъртието. Ние сме слаби хора, безсмъртието не е постижимо за насъ.“ — Че сте слаби, това не е извинение. Работете, за да се усилите! — Ама азъ съмъ сприхавъ човѣкъ. — Ти можешъ да констатирашъ, но то не те оправдава. Ти трѣбва да се обърнешъ къмъ Бога, съ молба Той да вложи повече магнетизмъ въ сърцето ти, повече електричество въ ума ти, и тогава този старъ опитенъ грънчаръ, който живѣе въ твоето съзнание, ще разшири твоитѣ стари форми и ще създаде отъ тѣхъ нѣщо ново. За да успѣешъ въ това, всѣка сутринъ и всѣка вечеръ изпращай къмъ всички хора частъ отъ твоето благо, което е вложено въ душата ти. Казва се въ едно изречение: „Дѣто Мждростъта упраздява, редътъ не се нарушава; дѣто Истината грѣе, плодътъ цвѣти и зрѣе.“ И тогава, щомъ Истината дойде въ насъ, въ душитѣ ни ще се прояви висшата Любовь. Висшата, идейната Любовь